

Iz domovine I. (Slička Barage.)

navskriž s svojim lastnim župnikom in je bilo nasprotovanje od vseh strani vedno hujše, spoznal je, da tako ne more več dalje iti. Sklenil je, da se umakne. Prilika se mu je kmalu ponudila.

Ko je bila l. 1829. ustanovljena bratovščina sv. Leopolda za severno-ameriške misijone, čutil je takoj v sebi poklic za misijonsko delo. Z dovoljenjem ljubljanskega škofijstva je poprosil za vsprejem v cincinatsko škofijo. Po mnogih ovirah je odrinil iz domovine o vseh Svetih l. 1830. in zadnji dan leta stopil v New-Yorku na novi svet. Cincinatski škof Fenwick ga je poslal med poganske Očipve-Indijane.

Brez slovnice in slovarja se je moral učiti iz same govorice neolikanega očipveindijanskega jezika, ki šteje le sedemnajst črk. Besede so čudno skovane in silno dolge.¹⁾ Sredi širnih pragozdov sam med divjaki je prestal mnogo dušnih in telesnih nadlog. Hodil je mnogokrat po cele dneve v divjinah in goščavah, slabo oblečen, sestradan, v vedni smrtni nevarnosti. Vkljub neprestanim oviram je v kratkem času krstil več sto divjakov in v nekaterih letih ustanovil misijonske postaje: L' Arbre croche (pri krivem drevesu), Saut de Ste. Marie (Šmarija), sv. Jožefa v Lapointu, Fond du Lac, L' Anse.

Delokrog se mu je toliko razširil, da ni mogel več sam vsega opravljati. Zato je z največjim veseljem pozdravil na novem svetu svoja slovenska rojaka Pirca in Smolnikarja, prvega l. 1835., drugega pa leto dnij pozneje.

Poleg vseh obilih misijonskih trudov je našel Baraga še dovolj časa, da je pisal knjige za rojake in za Indijane. Jeseni l. 1836. je šel na pot skozi New-York, London, Pariz, Rim v domovino nabirat milodarov za misijonske namene. S seboj je vzel štiri lastnoročne roko-

naročil šestdeset abecednikov. Toda z vestnim, gorečim delovanjem v pastirstvu si je nakopal iste nadloge, kakoršne je bil imel v Šmartinu. Ko je z uvedenjem sv. križevega

pota prišel

pise: slovenski o štirih poslednjih rečeh, nemški in francoski o zgodovini in šegah indijanskih, ter indijanski spis o Kristusovem življenju. Francoski in indijanski rokopis je pustil v Parizu v tiskarni sloveče Sorbonne, slovenski in nemški rokopis pa je dal v natisek Blaznikovi tiskarni v Ljubljani.

Pomudivši se nekaj dni med rojaki, odpelje se 26. malega travna 1837. leta z delavcem Andr. Česirkom, ki se mu je v Ljubljani za misijon ponudil, proti Dunaju, kjer se pokloni cesarici - vdovi Karolini Avgusti, nekaterim nadvojvodam, knezu Metternichu in še nekaterim drugim dostojanstvenikom.

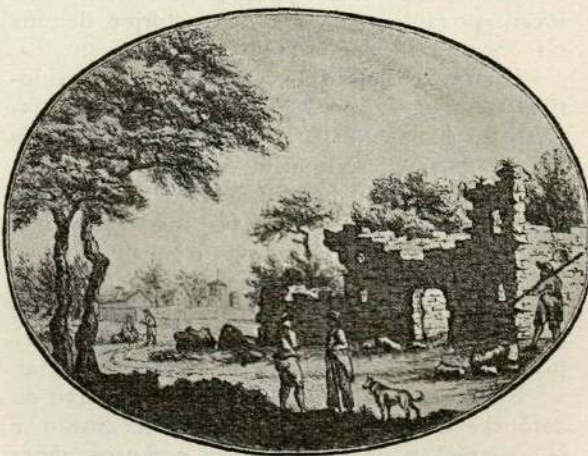
Z Dunaja je nesel s seboj nad 6000 gld. v gotovini. Kmalu za njim je poslala cesarica še mnogo dragocenih križev in slik, katere je njen umrli soprog cesar Frančišek I. prejel iz Jeruzalema.

V Havre de Grace se je pridružila Baragi njegova mlajša sestra Antonija, katera se je doslej v nekem samostanu v Parizu pripravljala na misijonsko delo.¹⁾ V njenem spremstvu je dospel kmalu čez New-York v Lapoint, kjer je v enem letu postavil lepo cerkev sv. Jožefa.²⁾ Ko jo je Detroaški škof Resé posvetil, imenoval je Barago svojim generalnim vikarijem v pokrajini Wisconsin (l. 1838). Uprav tedaj je poslal Barago svojega rojaka Pirca v Grand-Portage ob Gorenjem jezeru (Lac Superior) med divjake, ki so želeli sprejeti krščansko vero.

Neugodne razmere so ga prisilile, da je celih pet let ostal v Lapointu, čeprav je želel nastopiti nova misijonska potovanja. Med tem pa je pisal za Slovence „Zlata jabelka“ in

¹⁾ Čudno, da dr. Vončina o njej ničesar ne vé, pišoč, da je imel Baraga le jedno sestro — Amalijo!

²⁾ Oltarno sliko za njo je naslikal Slovenec M. Langus.

Iz domovine. II. (Slička Barage.)

¹⁾ N. pr. slovenska beseda „kmetje“ se glasi v očipveindijansčini: „bigwakamigibidjiganikewiniwag“.